

„S tvojim sinom, z Rokom. Lej ga, vrnil se je. Vesel ga bodi! Tak fant je, da ga je prijetno gledati.“

„Moj sin?“ se je začudeno ozrl Groga. Oči so mu zažarele, lice je zardelo kakor sramežljivemu dekletu.

„Da, jaz sem vaš sin,“ je rekel Rok, stopil h Grogu in mu podal desnico.

„Tisočkrat hvala Bogu, da te vidijo moje oči. Radi tebe sem se vrnil in radi tvoje matere, pa nisem našel nikogar. Zato mi je bilo tako hudo. Zdaj se pomladim ob tebi, moj sin.“

„Zdaj ga pridrživa kar pri sebi!“

„Kako to misliš?“

„Grunt mu dam in s Smrekarjevo Kristino naj se poroči! Veš, ona je njegova nevesta.“

„Ona?“ Groga se je čudil.

„Ravnokar mi je povedal.“

Tedaj je izšlo solnce in pokukalo na Rob. Zažareli so hribi in gozdovi, zasvetile so se rosne kaplje po poljih. Nad vso naravo je plula nebeška radost.

* * *

Dva meseca potem sta se poročila Rok in Kristina. In zdaj živijo vsi zadovoljno na Robu. Groga se je pomladil na duhu. Nace pa hodi na polje in v gozd in žvižga, ker nima gospodarskih skrbi. Tudi Smrekarjevima dvema je mladi Kristinin mož bolj povolji nego stari Nace. Najbolj srečna pa sta mlada dva: zvesta ljubezen ju je združila.

Drobljanci.

Zložil Anton Medved.

13.¹

Po licih se lahko postaraš,
da deklice več ne očaraš,
postaraš se lahko po duši,
da ona miru ti ne zruši,
v samoti, med družbo, kjerkoli
o stárosti tarnaj in moli,
le v pesmih ne kaži nikdar,
prijatelj-poet, da si — star!

14.

Ljubezen do deklic — obrabljen predmet,
ki v pesmi že davno ne spada,
in vendar jo dviga k idejam poet,
in boginja večno je mlada.

¹ Glej „Dom in Svet“ 1909, št. 11, 12.

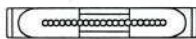
In vendar je ne zamoré vse skrbi —
in ko bi bil stokrat zarubljen,
na zemlji le redko se pesnik dobi,
ki ne bi bil nikdar zaljubljen.

15.

Mnogo graje, malo hvale
svet daje in je dajal:
krivde zapisuje v skale,
a dobrote v vodni val.

16.

„Ni treba popiti kar celega soda;
dovolj je kozarec in vino poznaš.“
Na tega navoda
pripravni rovaš
zdaj kritiki, duše oblastne, a lene,
po listih objavljajo svoje ocene.

Srce in pamet.

Zložil Anton Medved.

Vse dneve ne pozabim dne,
ko sem se v té, dekle, zaljubil,
ko tvoje sem dobil srce
in svojo pamet ž njim izgubil.

Vse dneve hvalil bom Boga,
da menja dolgo ni trpela.
Kako bi ženska brez srca
in mož brez pameti živela!

